

DOMÈNEC SERRA

el penúltim vòmit

En llegir els versos d'en Damià Bardera m'he trobat, sense amb prou feines adonar-me'n, seguint consternat, estupefacte, les passes agosarades del poeta sol que camina, observa, recorda, i sent sempre en l'esclletxa angosta i indefugible d'un present gris i decadent. El futur no existeix, ni en la imaginació de l'autor, i el passat no val res, ni en comparació amb un present pitjor.

Què s'és fet de la vanitat, de la glòria, del misteri, de l'amistat, de la Revolució? Varen existir algun cop o tot va ésser una il·lusió? Ni tan sols ens queda la nostàlgia de tot allò, quan la banalitat és a pertot i l'encanteri enlloc.

No n'hi ha prou de tenir ulls per poder veure, no n'hi ha prou de tenir orelles per poder escoltar, no n'hi ha prou de tenir collons per poder estimar. El poeta apassionat, aclaparat per la banalitat amb què topa a cada pas, viu ocult, ignorat, calla, és reservat, i defalleix en la recerca d'un amor de veritat. És perquè l'Era d'Aquari encara no ha arribat?

Temps era temps, l'òliba de Minerva emprenia el vol, al capvespre ben entrat, quan es ponía el sol. Ara, transmutada en mussol de cristall, de cel·lofana, de borrissol, ni es desvetlla, ni s'envola ni crida el seu udol. Déu ha mort i l'artista s'ha quedat sol.

Preguntes sense resposta, recerca sense horitzó, poema sense autor. És la veritat al fons del got, de tequila, de ginebra, de vodka, de licor? No, car la veritat no és enlloc quan el simulacre ho omple tot.

He caminat al seu costat pels carrers enllumenats de la gran ciutat. Junts hem respirat la pols, fum, carbonissa, la pesta dels vòmits nocturns, el tuf de la brutícia encastada i també, de sobte, una brisa perfumada, mentre fèiem via vers enlloc, vers la mort, per l'asfalt de la metròpoli multicolor.

Hem lliscat en solitud per les glaceres del plaer, hem temptat l'ira d'un fat funest, tot fugint de la pròpia ombra, de la vulgaritat, de la decadència, per deserts de ciment i oceans contaminats que no s'acaben mai.

Damià Bardera, el poeta postmodern del desencantament, em convida a davallar al present pel túnel del temps, per la rompent d'un passat ja oblidat, però que és el meu: el de la seva edat.